

Argumentativni vezniki (ne pozabimo, da so, slovnično gledano, to večinoma prislovi) pa zmorejo še veliko več – lahko kontekstualizirajo primere, ki se na prvi pogled zdijo dekontekstualizirani, in jim tako pripišejo neki osnovni kontekst. Če je namreč nekaj »že na pol prazno« ali »še na pol polno«, potem lahko povsem upravičeno sklepamo, da gre za opisovanje (takšnega ali drugačnega) procesa praznjenja. Če pa v obeh izjavah zamenjamo mesti *že* in *še*, kot v:

(86") Steklenica je *še* na pol prazna.

(87") Steklenica je *že* na pol polna.

potem očitno opisujemo proces polnjenja. O kakšnem praznjenju ali polnjenju govorimo – kakšne so »umazane podrobnosti« –, je za lingvistično analizo nepomembno: to je ves kontekst, ki ga potrebuje.

Pa to še vedno ni vse, kar (argumentativni) vezniki zmorejo; argumente lahko namreč tudi dobessedno (pre)strukturirajo in (pre)oblikujejo. Denimo, da vam na topel poletni dan nekdo predlaga sprehod. Utrujeni ste, zato mu odgovorite:

(88) Toplo je, *ampak* sem utrujen.

Vabilo na sprehod ste očitno zavrnili. Če pa bi odgovorili malce drugače, recimo:

(89) Utrujen sem, *ampak* je toplo.

je »dejansko stanje« še vedno enako kot v primeru (88) – dan je še vedno topel in vi ste še vedno utrujeni –, vendar je iz vašega odgovora tokrat mogoče sklepati, da ste vabilo sprejeli. Vse je pač odvisno od tega, *kam* postavite besedico *ampak*, kateri argument se nahaja pred njo in kateri argument ji sledi. *Argumentativno usmeritev sklepa namreč vedno določa tisti argument, ki ampak (ali kakemu drugemu vezniku) sledi, in ne tisti, ki mu je predhoden!* To pa, povedano z drugimi besedami, pomeni, da imamo (lahko) opraviti z različnimi argumentativnimi usmeritvami že znotraj enega samega stavka. Na kakšen način lahko kaj takega sploh analiziramo?

Na tej točki je Ducrot vpeljal »polifonijo« – koncept, ki si ga je sposodil od Bahtina, le da ga je *posplošil na jezik kot sistem*.

Znano je, da je Bahtin razlikoval med dialogizmom in polifonijo. V svojem delu *Marksizem in filozofija jezika* polifonijo opiše kot: »Nekaj izrazito in bistveno ločenega od dialoga. V dialogu besedila vpletenih oseb med seboj niso slovnično povezana, prav tako niso strnjena v enoten kontekst«